ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **Bc. P. F.**, zast. JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Hradec Králové, Gočárova tř. 1000/29, proti žalovanému: **ředitel Policie ČR**, Správa Východočeského kraje, se sídlem Hradec Králové, Ulrichovo nám. 810, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2006, č. 1678, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 7. 2007, č. j. 30 Ca 17/2007 - 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ředitele Policie ČR, okresního ředitelství Rychnov nad Kněžnou, ze dne 6. 10. 2006, č. ORRK-522/2006 byl žalobce podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „zákon o služebním poměru"), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.

Podané odvolání zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 12. 2006, č. 1678, a napadené rozhodnutí potvrdil. Shodně jako prvoinstanční správní orgán z předložených důkazů zjistil, že při vyhodnocování operativních úkonů (odposlechů) a záznamů telekomunikačního provozu a vyhodnocení operativně pátracích prostředků bylo odposlechem ustanoveného prostoru – kanceláře vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu v Rychnově nad Kněžnou zjištěno, že mjr. Bc. P. F. je ve velice úzkém kontaktu s civilní osobou jménem Ing. J. L., který je podezřelý z trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele a je vedoucím uvedeného odboru. Odposlechem bylo zjištěno, že zde žalobce dne 10. 10. 2005 navedl Ing. L.

ke zneužívání pravomoci veřejného činitele v souvislosti s vyřízením přestupku, kterého se dopustil J. K. Na základě tohoto svého jednání pak žalobce dne 10. 11. 2005 přivedl přestupce J. K. do kanceláře Ing. L. a aktivně se zúčastnil jednání při řešení přestupku mezi Ing. L. a J. K. Zde se společně dohodli na tom, jakým způsobem bude přestupek vyřešen ve prospěch přestupce tak, aby byl co nejméně postižen, a to tak, že J. K. uhradí pokutu a bude mu vystaven zákaz řízení v trvání dvou měsíců. Dále se dohodli na tom, že projednání přestupku provedou začátkem ledna 2006 před tím, než J. K. odjede do Rakouska, kde bude asi tři týdny. Řidičský průkaz neodevzdá, a tedy bude moci v Rakousku jezdit. Po návratu do České republiky si J. K. požádá o prominutí zbytku sankce.

Ze shromážděného spisového materiálu podle žalovaného vyplývá, že žalobce jako policista, zástupce ředitele okresního ředitelství Policie ČR Rychnov nad Kněžnou, vstoupil do průběhu správního řízení při vyřizování přestupku a ovlivnil tak jeho výsledek ve prospěch třetí osoby, přestupce J. K., čímž hrubě porušil služební přísahu, kterou složil dne 24. 3. 1994. Zavrženíhodné je u policisty právě takové jednání, před jakým má ze samého svého poslání ostatní uchránit. Každé takové jednání je téměř vždy zároveň schopno ohrozit pověst policie (postačí potenciální ohrožení). Odvolací orgán je proto toho názoru, že žalobce jednal způsobem zavrženíhodným, neboť se dopustil jednání, které je neslučitelné s posláním policisty, před kterým má ze zákona ostatní občany uchránit. Důležitou roli hraje podle žalovaného rovněž služební zařazení žalobce jako zástupce ředitele okresního ředitelství Policie ČR. Skutečnost, že byl přítomen na úřadě při vyřizování přestupku, měla být sama o sobě garantem dodržení zákonnosti, což se nestalo. Služební zařazení žalobce vyžaduje zvýšenou míru sebekázně ve vztahu k prostředí, ve kterém se příslušníci policie pohybují, a očekávání veřejnosti o nekorupčnosti tohoto prostředí. Právě jednání a činnost policistů zásadním způsobem utváří názor společnosti na policii a případné prohřešky mohou tento pohled výrazně poškodit. Žalobce se tak podle žalovaného dopustil jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie. Připustit možnost, že by policisté v průběhu své služební činnosti ovlivňovali svým mocenským postavením průběh správního řízení za účelem získání výhody pro třetí osoby, by nutně vedlo k úplné paralyzaci její činnosti.

Krajský soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného podle soudu vyplývá, že se tento podrobně zabýval důvody podanými v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, k projednání odvolání ustanovil poradní komisi ve smyslu § 134 zákona o služebním poměru a svá skutková zjištění učinil na základě obsahu odvoláním napadeného rozhodnutí, spisového materiálu a odvolání žalobce. Po podrobném prostudování správního spisu se krajský soud ztotožnil se žalovaným, že žalobce dne 10. 10. 2005 navedl Ing. L. k tomu, aby přestupek J. K. vyřídil co nejvýhodněji pro přestupce. Společně řešili, jak nejlépe tohoto cíle dosáhnout a šlo tak o jakousi dohodu ve třech o způsobu vyřízení přestupku. O aktivní účasti žalobce při jednání s přestupcem dne 10. 11. 2005 není pochyb. V dalším soud odkázal na objektivní popis zjištění na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí.

Rovněž podle soudu žalobce opakovaně ovlivňoval správní orgán. Nebyl vůbec dán objektivní důvod, aby byl žalobce jakýmkoliv způsobem činný při vyřizování přestupku J. K. Jestliže se na něj jmenovaný obrátil se žádostí o informaci, mohl ji žalobce poskytnout v obecné rovině a nevěděl-li si přestupce rady (o čemž lze přinejmenším pochybovat, když jde o významného podnikatele), mohl ho odkázat na správní orgán a doporučit mu užití advokátní pomoci. Žalovaný tak podle krajského soudu správně vyložil neurčitý právní pojem „zavrženíhodné jednání“ a způsob, jakým k němu v daném případě došlo.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel předně napadl neústavnost ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, již dovozuje z chybné procedury, na jejímž základě bylo toto ustanovení do zákona o služebním poměru včleněno. Stalo se tak schválením legislativní předlohy, která se zákonem o služebním poměru nijak nesouvisela (zákon č. 21/2006 Sb., o ověřování shody opisu nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu a o změně některých zákonů), navíc až na základě pozměňovacího návrhu vzneseného teprve Senátem Parlamentu ČR. Takový postup je podle stěžovatele v rozporu s principy dělby moci a demokratičnosti legislativního procesu jako atributů demokratického právního státu. V této souvislosti odkázal stěžovatel rovněž na nález Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06, podle kterého *„ústavně konformní výklad ustanovení, jež upravují právo podávat pozměňovací návrhy k projednávanému návrhu zákona vyžaduje, aby pozměňovací návrh skutečně toliko pozměňoval předkládanou právní úpravu, tzn. v souladu s požadavky, tzv. pravidla úzkého vztahu, podle kterého se pozměňovací návrh musí týkat téhož předmětu návrhu, který je v legislativním procesu právě projednáván, by daný pozměňovací návrh neměl vybočit z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům v podobě extenzivního překročení předmětu projednávaného návrhu zákona.“* Stěžovatel proto primárně navrhl, aby Nejvyšší správní soud podal návrh Ústavnímu soudu podle článku 95 odst. 2 Ústavy, neboť zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, a aby dle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. probíhající soudní řízení usnesením dočasně přerušil.

Samo napadené správní rozhodnutí je pak podle stěžovatele v rozporu s ústavním pořádkem, neboť zde došlo k nepřípustné retroaktivitě zákona, bylo-li jednání stěžovatele z října a listopadu 2005 posuzováno právní normou účinnou teprve od března 2006.

Pokud jde o samotnou aplikaci § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, je stěžovatel přesvědčen, že jeho jednání nenaplňuje znaky skutkové podstaty citovaného ustanovení, neboť nepředstavovalo porušení služební přísahy, resp. přinejmenším nepředstavovalo kvalifikované porušení služební přísahy, jak má toto ustanovení na mysli. Reálný skutkový stav celé „kauzy“ byl totiž podle stěžovatele následující: Stěžovatel byl kontaktován J. K. s žádostí o přijetí a vysvětlení skutečností týkajících se jeho tehdy blíže nespecifikovaného problému. Stěžovatel J. K. do té doby osobně neznal, věděl pouze, že se jedná o váženého a veřejně známého řádného občana města Rychnov nad Kněžnou. Nebylo zde tedy žádného důvodu jeho žádosti nevyhovět. J. K. následně stěžovateli sdělil podstatu svého problému spočívajícího v tom, že se dopustil dopravního přestupku. Vzhledem k tomu, že dlouhodobě pobýval v Rakousku, nemá žádnou představu o tom, jak v České republice probíhá přestupkové řízení, ani o tom, jaká sankce mu za tento druh přestupku u nás hrozí. Dodával, že svého jednání velmi lituje. Právě na stěžovatele se obrátil proto, že se domníval, že o jeho věci bude rozhodovat Policie ČR v Rychnově nad Kněžnou. Stěžovatel mu sdělil, že řešení této věci není v kompetenci Policie ČR a že se tudíž musí obrátit na příslušný městský úřad. V reakci na toto sdělení požádal J. K. stěžovatele, zda by mu s někým z městského úřadu nedomluvil schůzku, že má z úředníků obavy, aby se věc zbytečně vzhledem k jeho postavení nedostala na veřejnost (což je za situace, kdy je správní řízení neveřejné, nepochybně zcela legitimní požadavek). J. K. přitom v žádném případě nepožadoval jakékoliv ústupky při uložení sankce. S ohledem na uvedené stěžovatel dne 10. 10. 2005 v kanceláři Ing. L. tohoto požádal, zda by neřekl svým podřízeným, aby se J. K. řádně věnovali a vše mu podrobně vysvětlili, neboť ten správnímu řízení vůbec nerozumí. V žádném případě se stěžovatel Ing. L. nesnažil jakkoliv navádět k tomu, aby při projednávání přestupku byl J. K. jakýmkoliv způsobem ze strany správního orgánu zvýhodňován. Na Ing. L. se stěžovatel obrátil proto, že jej při své služební činnosti poznal jako odborníka, který má přehled v dané problematice a je schopen podat odborné informace. Činil tak přitom jako občan (tedy nikoliv z titulu své služební funkce) s přesvědčením, že J. K. je řádným, slušným a váženým spoluobčanem. Stěžovatel zdůraznil, že zprostředkováním uvedené schůzky postupoval dle svého

nejlepšího vědomí a svědomí ve snaze vyjít vstříc slušnému člověku, který výjimečně „klopýtl“, a po této schůzce se již o celou věc dále nezajímal, ani již s J. K. nemluvil.

V této souvislosti stěžovatel připomněl, že úředním osobám je přímo zákonem výslovně uloženo, aby se k dotčeným osobám chovaly zdvořile, podle možností jim vycházely vstříc a poskytovaly jim přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech (srov. § 4 odst. 1, odst. 2 správního řádu), resp. že jakýkoli účastník správního řízení má ústavní právo zvolit si dle svého svobodného subjektivního uvážení zmocněnce či i bez tohoto zmocnění kohokoliv požádat o právní radu/pomoc. Je tudíž podle stěžovatele naprosto liché tvrzení krajského soudu o tom, že *„nebyl vůbec dán objektivní důvod, aby byl“* stěžovatel *„jakýmkoliv způsobem činný při vyřizování přestupku“* J. K.-K. Pokud dále krajský soud uvádí, že stěžovatel mohl v reakci na žádost o informaci tuto *„poskytnout v obecné rovině a nevěděl-li si přestupce rady…, mohl ho odkázat na správní orgán a doporučit mu použití advokátní pomoci“*, je třeba k tomu konstatovat, že to sice stěžovatel nepochybně učinit mohl, ale rozhodně takový postup volit nemusel. Zde jako by si podle stěžovatele krajský soud pletl soudní přezkum zákonnosti správních rozhodnutí s pravomocí vynucovat chování, jež je dle jeho názoru tím nejsprávnějším.

Pokud tedy stěžovatel vstřícně reagoval na žádost (jemu osobně neznámého) J. K.-K. o pomoc při vyřízení podezření ze spáchání přestupku jeho osobou a o objasnění pravidel a procedur správního řízení v oblasti dopravních přestupků a rovněž tak pokud o této věci stěžovatel zcela neformálně, nezávazně hovořil s (naopak jemu dlouhodobě známým) Ing. J. L., nedopustil se tím nijak jednání, jímž by porušil služební přísahu, jež by bylo zavrženíhodné, mající znaky trestného činu a zároveň způsobilé ohrozit dobrou pověst Policie ČR.

Naplnění důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že skutkový stav je v daném případě de facto výhradně dovozován z odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu. Žádných dalších podkladů napadené správní rozhodnutí nemá, což podle stěžovatele vyvolává pochybnosti o respektování principu materiální pravdy. Jako v jakémkoliv jiném sankčním řízení je totiž i v projednávané věci nutno trvat na tom, že je na správním orgánu, aby i bez návrhu zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení. Zvlášť citlivě a pečlivě je třeba reflektovat princip zákonnosti a objektivity řízení.

Stěžovatel je naproti tomu přesvědčen, že hodnocení důkazů bylo provedeno jednostranně, nevyváženě, nekonzistentně, způsobem zřetelně zaměřeným právě proti stěžovateli, což následně způsobilo, že rozhodnutí nevychází ze skutečného stavu věci. Z uvedených důvodů považuje stěžovatel rozhodnutí soudu za nezákonné.

Kromě výše popsaných vad pak stěžovatel důrazně namítl rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, spočívající v nedostatku jeho důvodů. Krajský soud se totiž nevypořádal se všemi námitkami uplatněnými stěžovatelem v žalobě. Krajský soud se podle stěžovatele pouze ztotožnil s výkladem skutkového děje ze strany žalovaného, aniž by však při tom jakkoli osvětlil, z jakých důvodů tak učinil. Pokud jde o žalobní námitku vztahující se k údajné zavrženíhodnosti jeho jednání, krajský soud opět pouze konstatoval, že s právními závěry žalovaného se ztotožňuje, k čemuž dodal, že se ztotožňuje s tím, že stěžovatel opakovaně ovlivňoval správní orgán. Uvedené považuje stěžovatel za zmatečné, neboť nerozlišuje mezi otázkami skutkovými a právními. Odůvodnění rozsudku je proto podle stěžovatele v rozporu s § 157 odst. 2 o. s. ř. a působí daleko více jako projev soudní libovůle, než jako řádné ochrany subjektivních veřejných práv stěžovatele.

Ze všech uvedených důvodů navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných stížních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. O jednotlivých stížních námitkách uvážil takto:

Rozpor § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru s ústavním pořádkem

Podle čl. 95 odst. 2 Ústavy dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že citovaný článek míří jednoznačně na případy, kdy soud dospěje k závěru o obsahové rozpornosti aplikovaného zákona (ustanovení) s ústavním pořádkem. Jedná se tedy o situace spojené s interpretační činností soudu, kdy soud při výkladu normy, jež má být na daný případ aplikována, usoudí, že její obsah koliduje s normou ústavní. Posouzení ústavnosti zákonné normy z důvodů, které dovozuje stěžovatel (protiústavnost zákonodárné procedury), proto překračuje meze soudní jurisdikce, neboť nijak nesouvisí s jeho rozhodovací činností (ba co víc, mohlo by být vnímáno jako nemístné zasahování soudní moci do výkonu moci zákonodárné). Úvaha ohledně souladu § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru s ústavním pořádkem s ohledem na skutečnosti namítané v kasační stížnosti tedy nepochybně přísluší pouze Ústavnímu soudu, obecné soudy však nejsou těmi, kdo by měl k takové úvaze dát podnět. Nejvyšší správní soud proto nevyhověl návrhu stěžovatele na předložení návrhu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu a na přerušení řízení o kasační stížnosti.

Retroaktivita správních rozhodnutí

Stěžovatel dále tvrdí, že vydaná správní rozhodnutí jsou nepřípustně retroaktivní, neboť ustanovení, na jehož základě v nich bylo rozhodováno, bylo aplikováno ve znění účinném po 1. 3. 2006, zatímco stěžovatel se měl svého jednání dopustit ještě v roce 2005. Tato námitka není důvodná. Podle přechodného ustanovení zákona č. 21/2006 Sb. (§ 27 odst. 1) se v řízení o propuštění příslušníka Policie České republiky ze služebního poměru zahájeném před nabytím účinnosti tohoto zákona posuzují důvody propuštění podle dosavadních právních předpisů.

Z uvedeného pro souzenou věc vyplývá, že rozhodujícím pro volbu aplikovaného znění zákona není doba jednání stěžovatele, které dalo příčinu jeho propuštění ze služebního poměru, nýbrž doba zahájení řízení v této věci. Jelikož návrh na propuštění stěžovatele ze služebního poměru byl podán dne 4. 10. 2006, vycházel správní orgán prvního stupně správně při svém rozhodování již ze znění zákona po novele.

K tomu nad rámec ratio decidendi odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že ve srovnání se zněním účinným do 28. 2. 2006 (podle kterého mohl být policista propuštěn ze služebního poměru, jestliže *„porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvlášť závažným způsobem“*) vyžaduje znění po novele *(„Policista může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.“)* obecně závažnější provinění policisty, naplnění vícero znaků zakazovaného jednání, s tím související náročnější dokazování a v neposlední řadě vyšší nároky na úvahu správního orgánu, resp. odůvodnění jeho rozhodnutí. Aplikaci zákona ve znění po novele

lze tudíž vnímat rovněž jako postup ve prospěch stěžovatele, neboť zajišťuje vyšší míru právní jistoty provinivšího se policisty a značně limituje meze volného správního uvážení rozhodujícího správního orgánu ve srovnání s úpravou předcházející.

Nenaplnění skutkové podstaty § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru

Stěžovatel dále odmítá, že by se dopustil jednání, které by naplňovalo hypotézu aplikovaného zákonného ustanovení. Zde je Nejvyšší správní soud toho názoru, že jde pouze o „úhel pohledu", ze kterého je jednání stěžovatele nahlíženo. I *„vstřícná reakce na žádost o pomoc"* může být totiž zavrženíhodným jednáním, pokud v ní společnost spatřuje ohrožení základních principů, na kterých je vybudována. V daném případě je takovým principem zejm. zásada rovnosti před zákonem, kterou korupční a klientelistické chování (zde samotného „strážce zákona") nutně podkopává.

Nejvyšší správní soud tedy nemá pochybnosti o tom, že ve vztahu k „váženému, veřejně známému řádnému občanovi města Rychnov nad Kněžnou" bylo jednání stěžovatele maximálně vstřícným podáním „pomocné ruky" ve zjevně nepříjemné situaci. Z pohledu právního řádu České republiky je nicméně totéž jednání považováno za natolik společensky nebezpečné, že bylo označeno jako návod ke spáchání trestného činu. Je proto zcela na místě, aby byl stěžovatel za takovéto své jednání postižen. (Jak výstižně uvedl již žalovaný v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, aprobace zjevně korupčního jednání stěžovatele jako normy by ve svém důsledku vedla k paralyzaci činnosti policie jako takové.) Nejvyšší správní soud proto neshledal v právní kvalifikaci stěžovatelova jednání soudem jakýchkoli pochybení. Důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není naplněn.

Rozpor napadeného správního rozhodnutí se spisem

Stěžovatel dále namítá, že žalovaný hodnotil důkazy jednostranně, nevyváženě, nekonzistentně, resp. způsobem zřetelně zaměřeným proti stěžovateli, což následně způsobilo, že rozhodnutí nevychází ze skutečného stavu věci. Tato svá tvrzení však žádným způsobem blíže neodůvodnil, ani nesdělil soudu, v čem by měla tato jednostrannost spočívat. Pokud pak stěžovatel zpochybňuje charakter podkladů správních rozhodnutí (tj. výlučně záznamy z odposlechů), lze přisvědčit, že se jedná o podklad poněkud homogenní. O co méně je však tento materiál pestrý co do spektra svých zdrojů, o to lépe dle názoru Nejvyššího správního soudu vypovídá o skutečném stavu věci. Ani důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tudíž v daném případě naplněn není.

Nedostatek důvodů soudního rozhodnutí

Pokud jde o tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že touto vadou rozsudek netrpí. Skutková zjištění krajského soudu (srov. rekapitulační část tohoto rozsudku) jsou zcela jednoznačná, ostatně jiná být na podkladě obsahu správního spisu ani nemohou, a tvoří zcela dostačující oporu důvodům soudního rozhodnutí, které jsou rovněž jednoznačně a srozumitelně formulované. Napadený rozsudek tudíž není nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Co se nakonec týká výhrad stěžovatele vůči názoru vyslovenému v odůvodnění napadeného rozsudku, že jsa požádán o informaci, mohl ji žalobce poskytnout v obecné rovině

a nevěděl-li si přestupce rady, mohl jej odkázat na správní orgán a doporučit mu pomoc advokáta, nejedná se podle Nejvyššího správního soudu o „vnucování nejsprávnějšího jednání soudem“, nýbrž pouze o příklad postupu, který by nevzbuzoval – na rozdíl od jednání, které zvolil stěžovatel – jakoukoli pochybnost ohledně svého souladu se zákonem. S uvedeným názorem nelze podle Nejvyššího správního soudu než vyslovit naprostý souhlas.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a), b) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu